

Respect pentru copiii
Copyright © 2013 by Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Dell, un imprint al
The Random House Publishing Group,
o divizie a Random House, Inc., New York.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Aranjamentul
Mary Balogh

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALOGH MARY

Aranjamentul / Mary Balogh;

trad.: Iulia Bodnari - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3820-5

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Aranjamentul

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

capitolul 1

Când înțelese fără urmă de îndoială că avea să se trezească în mod sigur logodit și chiar însurat înainte de instalarea verii, dacă rămânea acasă în primăvara aceea târzie, Vincent Hunt, viconte de Darleigh, își luă călcâiele la spinare. Fugi de acasă, acțiune ridicolă și oarecum dezonorantă, fiindcă era proprietarul casei și avea aproape douăzeci și patru de ani. Dar adevărul gol-goluț era că o luă la sănătoasa.

Îl luă cu el pe Martin Fisk, valetul lui, trăsura de voiaj, caii și destule haine și alte lucruri trebuincioase pentru o lună sau două sau chiar șase. Habar nu avea cât va rămâne. După ce ezită o clipă, își luă și vioara. Prietenilor lui le plăcea să-l tachineze și să se prefacă îngroziți de fiecare dată când îl vedeau așezându-și-o sub bărbie, însă el își considera interpretarea acceptabilă. Și lucrul cel mai important era că îi plăcea să cânte. Îi liniștea sufletul, deși nu le spuse niciodată *acest* lucru prietenilor. Fără îndoială că Flavian ar fi observat că arcușul său scârțâia direct pe nervii celor care aveau ghinionul să se afle în jurul lui.

Principala problemă de acasă era că Dumnezeu îi dăduse prea multe rude de sex feminin și că în familia lui nu existau destui bărbați – iar cei care existau *nu* erau destul de categorici. Bunica și mama lui locuiau cu el, iar cele trei surori, deși erau căsătorite și aveau casele și familiile lor, îi făceau vizite mult prea dese și prelungite. Cu greu trecea o lună fără ca una dintre ele să nu stea în casa lui timp de câteva zile, o săptămână sau chiar mai mult. Cumnații lui, care își însoțeau uneori soțiile – nu prea des – erau plini de tact și se țineau departe de treburile lui Vincent, permițându-le femeilor să îi dirijeze

viața, însă era demn de observat că nici unul dintre ei nu îi permitea soției să îi dirijeze *propria* viață.

Totul ar fi fost oarecum normal chiar și în împrejurări obișnuite, presupunea Vincent înciudat. La urma urmei, el era unicul nepot și fiu și frate al acestor doamne – frate mai mic, pe deasupra –, așa că era normal să fie protejat și răsfățat și bătut la cap și dirijat. Nu trecuseră decât patru ani de când moștenise titlul și averea, la vârsta de nouăsprezece ani, de la un unchi sănătos tun de patruzeci și șase de ani, care avea un fiu la fel de sănătos ca și el. Însă muriseră amândoi, și nu de moarte bună. Viața era un lucru fragil, și la fel era și moștenirea, după cum comentau mereu femeile din familia lui Vincent. Prin urmare, era de datoria lui să ocupe camera copiilor cu un moștenitor și cât se putea de multe rezerve. Nu conta că era încă foarte tânăr și că nici nu s-ar fi gândit la căsătorie dacă ar fi fost lăsat de capul lui. Familia știa tot ce se putea ști despre o viață de sărăcie trăită cu demnitate.

Însă situația lui nu era una obișnuită, și prin urmare, femeile din familie cloncăneau în jurul lui ca un cârd de cloști care încearcă să hrănească același pui fragil, având grijă să nu îl înăbușe. Mama lui se mutase la Middlebury Park în Gloucestershire chiar înaintea lui. Pregătise totul și îl așteptase. Bunica din partea mamei renunțase la casa închiriată în Bath și i se alăturase mamei lui. Iar după ce se mutase și el, cu trei ani în urmă, surorile lui începură să considere că Middlebury era cel mai fascinant loc de pe pământ. Și toate îl asigurară pe Vincent că nu trebuia să-și facă griji din cauza soților lor, pentru că aceștia nu se simțeau neglijați. De fapt, cumnații lui *înțelegeau*. Cuvântul acesta era rostit întotdeauna cu un fel de venerație înăbușită.

Adevărul era că aproape tot ce îi spuneau era rostit în același mod, de parcă ar fi fost un copil prețios, dar cu intelectul cam redus.

Anul acesta începuseră să vorbească cât se poate de apăsător despre căsătorie. Despre căsătoria *lui*, adică.

Hotărârea că însurătoarea i-ar fi adus confort și companie și tot felul de alte beneficii în plus, pe lângă rezolvarea problemei succesiunii. Căsătoria l-ar ajuta să se relaxeze și să nu-și mai facă atâtea griji pentru propria persoană. Ar ajuta-o pe bunica lui să se întoarcă în Bath, de care îi era dor. Și nu ar fi fost deloc greu să găsească o lady dispusă și chiar nerăbdătoare să se căsătorească cu el. Nu trebuia să-și imagineze că ar fi fost greu. La urma urmei, avea un titlu și era bogat. Și era tânăr și arăta bine și avea mult farmec. Existau hoarde întregi de tinere doamne care ar fi înțeles și ar fi fost chiar fericite să se căsătorească cu el. Și ar fi învățat repede să îl iubească pentru ceea ce era. În orice caz, *una* dintre ele ar fi învățat, cea pe care ar fi ales-o el. Iar ele, rudele lui de sex feminin, l-ar fi ajutat să facă această alegere, bineînțeles. Lucrul acesta se înțelegea de la sine, deși ele îl rosteau cu glas tare, pentru orice eventualitate.

Campania începu de Paște, când toată familia se afla la Middlebury, inclusiv soții și copiii surorilor lui. Vincent tocmai se întorsese din Cornwall, de la Penderris Hall, reședința de la țară a ducelui de Stanbrook, unde petrecea în fiecare an câteva săptămâni împreună cu ceilalți membri ai Clubului Supraviețuitorilor, un club al supraviețuitorilor din războaiele napoleoniene pe care îl formaseră ei înșiși, și se simțea oarecum orfan, așa cum se simțea întotdeauna după ce se despărțea de cei mai dragi prieteni din lume. Așa că le lăsă pe femei să vorbească fără să le acorde mare atenție și fără să-i treacă măcar prin cap că ar fi trebuit să pună piciorul în prag.

Iar asta se dovedi o mare greșeală.

La doar o lună după Paște, surorile și cumnații și nepoții și nepoatele lui se întoarseră în masă, iar după o zi veniră și alți oaspeți. Era primăvară, și nu era un anotimp potrivit pentru o petrecere în aer liber, pentru că sezonul monden din Londra era în toi. Însă Vincent își dădu seama în curând că aceasta nu era o petrecere,

pentru că singurii oaspeți care nu făceau parte din familie erau domnul Geoffrey Dean, fiul celei mai bune prietene a bunicii din Bath, soția acestuia și cele trei fiice ale lor. Mai avea și doi fii, însă aceștia erau la internat. Două dintre fiice erau încă la școală – și veniseră împreună cu guvernanta. Însă cea mai mare, domnișoara Philippa Dean, avea aproape nouăsprezece ani și fusese prezentată în fața reginei de două săptămâni, și avusese parteneri pentru fiecare set de dansuri de la balul ei de debut. De fapt, intrarea ei în înalta societate fusese un succes.

Însă în timp ce descria triumful fiicei sale la ceai, imediat după sosirea la Middlebury Park, doamna Dean se grăbi să adauge că nu aveau cum să reziste perspectivei de a petrece două săptămâni la țară, cu vechii lor prieteni.

Vechi prieteni?

Situația deveni în curând dureros de limpede pentru Vincent, deși nimeni nu se deranja să i-o explice. Domnișoara Phillipa Dean fusese scoasă la vânzare în târgul căsătoriilor, iar mâna ei avea să fie acordată celui care oferea cel mai bun preț. Avea surori mai mici care veneau din urmă, și doi frați la școală care ar fi putut dori să-și continue studiile la universitate. Iar familia Dean nu părea prea bogată. Prin urmare, veniseră bazându-se pe faptul că la Middlebury exista un soț pentru fiica lor, iar ea se putea întoarce la Londra cu toate onorurile, logodită la doar o lună de la debut. Ar fi fost un triumf extraordinar, mai ales că ar fi pus mâna pe un soț care era și bogat și cu titlu.

Și care era și orb, pe deasupra.

Domnișoara Dean era deosebit de încântătoare, îi raportă mama lui, cu păr blond și ochi verzi și o siluetă frumoasă. Nu că pentru el ar fi contat cum arăta. Însă vocea ei era dulce și prietenoasă.

Părea și destul de inteligentă, dacă te luai după conversațiile pe care le susținea cu toată lumea, în afară de momentele în care vorbea cu Vincent. Însă el se trezi

adesea *conversând* cu ea în zilele care urmau. Toate femeile din casă, cu excepția celor trei nepoate mici ale lui Vincent, făceau tot ce le stătea în puteri ca să îi așeze unul lângă altul și apoi să-i lase singuri. Chiar și un orb putea vedea asta.

Cu el, ea conversa despre lucruri banale, cu vocea blândă și ușor întretăiată a celui care se află în camera unui bolnav care se zbate între viață și moarte. De câte ori încerca să îndrepte conversația spre subiecte mai inteligente, ca să descopere care erau interesele și opiniile și calitatea gândirii ei, ea era mereu de acord cu tot ce spunea, din toată inima, până la limita absurdității.

– Am părerea fermă, îi spuse el într-o după-amiază, în timp ce stăteau împreună în grădina clasică cu forme geometrice din fața casei, în ciuda unui vânt puternic, că lumea științifică a indus în eroare masele cu bună știință și cu intenții rele în ultimele secole, domnișoară Dean, încercând să ne convingă că pământul e rotund. Sunt absolut sigur că e plat, fără urmă de îndoială. Până și un prost își dă seama de asta. Dacă mergi pe jos până ajungi la marginea pământului, cazii în prăpastie și nu mai apari niciodată. Care este părerea *dumitale*?

Era o întrebare lipsită de amabilitate. Și un gest răutăcios din partea lui.

Ea rămase tăcută câteva minute, iar el își dori din toată inima să-l contrazică. Sau să rădă de el. Sau să-i spună că era idiot. Însă când vorbi în cele din urmă, vocea ei era mai blândă ca niciodată.

– Sunt foarte sigură că e o opinie corectă, milord.

El fu cât pe ce să spună „pe naiba!”, dar se abținu. Nu voia să fie și crud, după ce fusese lipsit de amabilitate. Se mulțumi să zâmbească și să se simtă rușinat de el însuși, apoi făcu o observație legată de vântul tăios.

Și apoi simți că Philippa îi atingea mâneca cu degetele, iar mirosul parfumului ușor și floral deveni mai puternic, ceea ce însemna că se aplecase mai aproape

de el, și vorbi din nou – cu o voce dulce, precipitată, întretăiată.

– Lord Darleigh, să știi că nu m-a deranjat deloc să vin aici, chiar dacă de abia așteptam primul meu sezon din Londra, și nu îmi amintesc să fi fost vreodată mai fericită decât în seara balului meu de debut. Însă știu destule despre viață ca să înțeleg că nu am fost dusă acolo doar pentru distracție. Mămica și tăticul mi-au explicat ce șansă minunată e invitația asta pentru mine, dar și pentru surorile și frații mei. Nu m-a deranjat să vin, chiar nu. De fapt, am venit de bună-voie. Vedeți, eu înțeleg, și nu o să mă deranjeze deloc.

Degetele ei îi strânseseră ușor brațul, apoi îi dădură drumul.

– O să mă credeți îndrăzneț, adăugă ea, deși de obicei nu sunt chiar atât de deschisă. Numai că m-am gândit că trebuie să știi că nu mă deranjează. Pentru că s-ar putea să vă temeți că mă deranjează.

Fu unul dintre cele mai stânjenitoare momente din viața lui Vincent, și un moment care îl înfurie al naibii de tare. Bineînțeles că nu se înfurie pe biata fată. Ci pe părinții ei, pe mama lui și pe bunica și pe surorile lui. Era foarte evident că domnișoara Dean nu fusese adusă acolo doar ca o tânără lady eligibilă, pentru ca el s-o cunoască și să aibă posibilitatea de a aprofunda relația, dacă erau amândoi de acord și se plăceau. Nu, fusese adusă cu siguranța că el avea să o ceară în căsătorie înainte de a pleca. Probabil că părinții făcuseră presiuni asupra ei ca să vină, însă se părea că era o fată ascultătoare și că își accepta responsabilitatea de fiică mai mare. Avea să se căsătorească cu el, chiar dacă era orb.

Însă era foarte evident că o *deranja*.

Se înfurie pe mama și surorile lui, pentru că presupuneau că imbecilitatea era un efect al orbirii. Știuse că își dorea ca el să se căsătorească cât mai repede. Știuse că aveau să facă pe pețitoarele. Însă nu știuse că aveau să-i aleagă mireasa fără să îi spună o vorbă

și să îl forțeze practic să le accepte alegerea – în propria casă, pe deasupra.

De fapt, casa aceea nu era căminul lui – și asta fu o revelație pentru el. Nu fusese niciodată. Nu știa a cui era vina și nici nu avea de gând să se gândească în momentul acela la asta. Era tentat să dea vina pe rudele lui, însă... Ei bine, va trebui să se gândească la asta altădată.

Oricum, avea bănuiala supărătoare că dacă nu era stăpân în casa lui, vina îi aparținea.

Însă acum se afla într-o situație imposibilă. Nu simțea nici o atracție față de domnișoara Dean, deși credea că ar fi plăcut-o, în împrejurări diferite. Și era clar că ea nu simțea nimic față de el, în afară de obligația de a se căsători cu el. Nu putea să permită să fie împinși cu forța într-o căsătorie pe care nu o dorea nici unul.

De îndată ce se întoarseră în casă – domnișoara Dean luă brațul pe care îl oferise și începu să-l dirijeze cu blândețe dar ferm, chiar dacă el avea bastonul și cunoștea perfect drumul fără nici un ajutor –, Vincent se îndreptă spre salonașul lui particular – singurul loc din casă în care putea fi singur și el însuși – și îl chemă pe Martin Fisk.

– Plecăm, îl informă el brusc, când sosi valetul.

– Chiar așa, sir? îl întrebă vesel Martin. Și de ce haine veți avea nevoie pentru această ocazie?

– O să am nevoie de tot ce încap în cufărul pe care îl iau de obicei la Penderris, răspunse Vincent. Și fără îndoială că poți hotărî singur de ce ai nevoie tu.

Se auzi un mormăit, apoi se așternu tăcerea.

– Astăzi mă simt deosebit de prost, zise Martin în sfârșit. Ai face mai bine să te explici.

– Plecăm. Ne ducem. Ne îndepărtăm cât putem de mult de Middlebury, ca să scăpăm de urmărire. O ștergem. Fugim. Scăpăm de aici în modul cel mai laș cu putință.

– Doamna nu îți convine, nu? întrebă Martin.

Ha! Până și Martin știa de ce fusese adusă fata.

-Nu ca soție, îi zise Vincent. Nu ca soție a mea, în orice caz. Dumnezeu! mare, Martin, nici măcar nu vreau să mă însor. Nu încă. Și atunci când o să vreau, dacă o să vreau, o să-mi aleg singur doamna. Cu mare atenție. Și o să mă asigur că nu spune da doar pentru că înțelege și nu o deranjează.

-Hm, zise Martin. Așa a spus asta, nu?

-Pe tonul cel mai blând și mai dulce posibil. De fapt, este dulce și blândă. Și e pregătită să se jertfească pentru binele familiei.

-Iar noi fugim, dar unde?

-În orice loc de pe pământ în afară de acesta. Putem pleca în noaptea asta? Fără să afle nimeni?

-Am crescut într-o potcovărie, îi aminti Martin. Cred că pot să înham caii la trăsură fără să încălcesc hamurile de tot. Dar mă gândesc că nu o să trebuiască să risc. Presupun că o să vrei să ne ducă Handry, nu? O să-i transmit. Știe să tacă din gură. La două dimineața, să zicem? O să vin și o să-ți scot cufărul și apoi o să mă întorc să te îmbrac. Până la trei o să fim pe drum.

-Perfect, încuviință Vincent.

Străbătuseră cam doi kilometri când Martin, care stătea în trăsură pe bancheta din fața lui Vincent, cu spatele la cai, îl informă că era ora trei.

Vincent refuza să se simtă vinovat - și bineînțeles că era chinuit de vinovăție. Și de convingerea că era cel mai mare nemernic și laș din lume, pe lângă faptul că era cel mai rău fiu și frate și nepot. Și gentleman. Dar ce altceva ar fi putut face, în afară de a se căsători cu domnișoara Philippa Dean, sau de a o umili în public?

Dar nu avea să fie la fel de umilită când avea să afle că fugise?

Alese să creadă că după primele momente de umilință avea să se simtă teribil de ușurată. Era sigură că avea să fie ușurată, biata fată.

Se opriră în Districtul Lacurilor¹ și petrecură trei săptămâni fericite acolo. Se spunea că era una dintre cele mai frumoase regiuni din Anglia, deși mult din frumusețea aceasta era pierdută pentru un orb. Nu toată, oricum. Putea să se plimbe pe drumurile de țară, pe malurile lacului Windermere sau pe lângă lacurile mai mici. Erau dealuri de urcat, și unele dintre ele îți cereau un efort susținut - și vânturi mai puternice și aer mai rarefiat ca răsplată, atunci când ajungeai pe culme. Era ploaie și soare și răcoare și căldură, toată minunata varietate a anotimpurilor și peisajelor din Anglia. Erau bărci pe lac, și puteai să vâslești singur, și cai de călărit - cu Martin alături, dar fără să-l atingă niciodată. Putu chiar să galopeze pe un câmp neted, după ce Martin îl controlă cu grijă și se asigură că nu existau găuri sau gropi ascunse. Ascultă cântecul păsărilor și țârâitul insectelor și behăitul oilor și mugetul vacilor. Și simți miile de mirosuri de la țară, iar cel mai pregnant era cel de iarbă neagră, mirosuri pe care nici nu le observase în vremurile în care vedea. Putea să stea să se gândească sau să își folosească la maxim cele patru simțuri care îi mai rămăseseră. Și avea de făcut exercițiile zilnice, care îi întăreau corpul, iar multe dintre ele puteau fi făcute afară.

Își găsi pacea.

Și apoi începu să nu mai aibă liniște.

Trimisese două scrisori acasă - sau mai degrabă Martin o făcuse în locul lui - în primele două zile de la plecarea, ca să explice că avea nevoie de un timp în care să fie singur și că era perfect în siguranță, îngrijit de capabilul său valet.

Însă nu le explică nici unde era, nici unde mergea. Îi spuse mamei lui să nu îl aștepte acasă o lună sau două. În a doua scrisoare confirmă totul, și o asigură că era în siguranță, fericit și sănătos.

¹ Lake District, regiune muntoasă din nord-vestul Angliei, la granița cu Scoția, faimoasă pentru lacuri, păduri și munți